

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **H. Ů.**, zast. JUDr. Michalem Zemanem, advokátem se sídlem Plaská 623/5, Praha 5, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2025, č. j. 3 A 28/2022-324,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce žil v bytě se svojí tehdejší partnerkou a jejich společným synem. Dne 28. 1. 2022 proběhla mezi žalobcem a jeho partnerkou hádka. Přivolané policejní hlídce partnerka žalobce sdělila, že ji žalobce tahá za vlasy, mlátí otevřenou dlaní do paže a sprostě jí nadává. Žalobce uvedl, že mezi nimi došlo k hádce kvůli způsobu léčení syna. Hlídka pojala podezření, že by mohlo docházet k domácímu násilí, a proto přivolala další hlídku. Té partnerka sdělila, že v 11 hod. jí začal žalobce hlasitě nadávat. Následně přišel soused, aby se ujistil, že je v pořádku a požádal o ztišení. Po jeho odchodu ji žalobce surově napadl. Způsobil jí bolestivé zranění na hlavě, ruce a předloktí. Agresivní chování trvá již 4 roky. V návaznosti na to policisté žalobce zajistili a převezli jej i jeho partnerku na místní oddělení. Zde podala další vysvětlení a nad rámec již výše uvedeného dodala, že nikdy nebyla poraněna tak, že by potřebovala lékařskou pomoc. K napadení docházelo přibližně dvakrát za měsíc a situaci začala řešit pomocí konzultací v centru pro oběti domácího násilí. Policisté na

místním oddělení poté mimo jiné pořídili fotografie modřiny na zadní části její pravé paže. Do spisu zařadili i fotografie pohmožděnin, které dříve pořídila sama partnerka žalobce.

[2] Téhož dne policista Obvodního ředitelství policie Praha 1, místní oddělení H., podle § 44 a násl. zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, vykázal žalobce ze společného obydlí i jeho bezprostředního okolí na dobu 10 dnů. Jak plyne z úředního záznamu o vykázání (č. j. KRPA-34489-6/ČJ-2022-001120), žalobce svoji partnerku v posledních 4 letech slovně i fyzicky napadal; dopouštěl se vůči ní hrubého jednání, fackoval ji a tahal za vlasy a ruce. Tomuto jednání byl přítomen též nezletilý syn. Lze důvodně předpokládat, že agresivita žalobce bude postupem času narůstat a je obava, že se dopustí nebezpečného útoku proti zdraví své partnerky.

[3] Proti vykázání podal žalobce námitky. Tvrdil, že partnerku fyzicky nenapadl a už vůbec tak nečiní po dobu 4 let. Předložil řadu dokumentů, jimiž chtěl prokázat poklidný a spokojený vztah. Odůvodnění vykázání označil za nedostatečné, policie vyšla jen z tvrzení partnerky. Namítal řadu procesních pochybení i to, že byt je v jeho spoluvlastnictví s bratrem a partnerka k němu má pouze odvozené právo užívání. Žalovaná posoudila námitky ve sdělení z 2. 2. 2022 a vykázání žalobce neukončila. Existoval podle ní důvodný předpoklad, že tvrzení jeho partnerky jsou pravdivá. Zákonné podmínky k vykázání byly splněny. Námitky žalobce jsou irelevantní, neboť institut vykázání byl v dané situaci a době jediný fakticky možný. K prošetření námitek žalovaná též vyhotovila téhož dne úřední záznam.

II. První rozsudek městského soudu

[4] Ve vykázání ze společného obydlí spatřoval žalobce nezákonný zásah, proti kterému se bránil žalobou u Městského soudu v Praze. Zpochybňoval důvody pro vykázání a nesouhlasil ani s procesním postupem policie. Mimo jiné namítal, že u vykázání nebyl přítomen tlumočnick do turečtiny. Policejní orgán jej nepoučil o charakteru vykázání ani o možnosti na místě podat námitky. Vykázání nebyla přítomna ani nezúčastněná osoba. Při jednání u soudu též zpochybnil své zajištění; mohl být vyzván, aby se na policejní stanici sám dostavil. Městský soud předně dospěl k tomu, že návrh na přezkum zajištění byl uplatněn až po uplynutí zákonné lhůty, proto žalobu v této části výrokem I. rozsudku ze dne 31. 1. 2023, č. j. 3 A 28/2022-209, odmítl. Ve zbytku (v části týkající se vykázání) pak žalobu výrokem II. zamítl.

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce kasační stížnost. Tu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 11. 2024, č. j. 8 As 46/2023-115, v části směřující proti výroku I. napadeného rozsudku odmítl. Ve výrocih II. a III. ale napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nepovažoval především za důvodnou část argumentace, v níž žalobce poukazoval na nepravost jeho podpisu na některých dokumentech, které mu policie předložila. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s argumentací, která směřovala vůči nepřibrání nezúčastněné osoby. Institut nezúčastněné osoby nemá primárně sloužit k ověřování kvality tlumočení či toho, zda byly podepsány některé dokumenty nebo jak policista, který provedl vykázání, hodnotí zjištěné skutečnosti. Nepřisvědčil ani tomu, že by se sdělení o vypořádání námitek týkalo pouze otázky vlastnictví bytu. Neshledal ani důvod doplnit dokazování ohledně času vzniku úředního záznamu. Městský soud nepochybil ani

pokračování

tím, že neprovedl důkaz kamerovým záznamem z chodby soudu. Podle Nejvyššího správního soudu ale městský soud nedostatečně odůvodnil část, která se týkala tlumočení, respektive otázky složení tlumočnického slibu. Není totiž zřejmé, zda v tomto ohledu došlo k pochybení, a případně jak se takové případné pochybení mohlo projevit na závěrech police. Případný závěr o procesním pochybení při přibrání tlumočníka pak může mít vliv mimo jiné na samotné věcné posouzení důvodnosti vykázání.

III. Druhý rozsudek městského soudu

[6] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu poté (v části, jíž se týkal zrušující rozsudek NSS) zamítl. Podle městského soudu nebylo prokázáno, že by zaměstnankyně policie složila tlumočnický slib. Dospěl však k závěru, že v projednávané věci nebylo přibrání tlumočníka nutné. Žalobce totiž komunikoval s policisty v angličtině, řídil se jejich pokyny a o tlumočníka nežádal. Zaměstnankyně policie pouze zprostředkovávala obsah dokumentů, kterému žalobce porozuměl a svá práva po poradě s advokátem uplatnil. Podle městského soudu také nebylo nutné žalobce před vykázáním vyslechnout. Policisté totiž měli dostatek jiných indicií, na základě kterých došli k důvodnému předpokladu budoucího útoku.

[7] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, podle které policista přítomný na místě odmítl převzít jeho námitku proti vykázání. I pokud by toto tvrzení žalobce prokázal (což se nestalo), nemělo by to na zákonnost vykázání vliv. Městský soud se také neztotožnil s tím, že by žalobce nebyl poučen o charakteru vykázání a možnosti podat námitky. Ve spisu se nachází písemné poučení s podpisem žalobce. Situaci navíc konzultoval s advokátem a o svých právech věděl a námitky reálně podal. Městský soud shledal jako nedůvodnou i námitku, podle níž o vykázání formálně rozhodl policista, který nebyl osobně přítomný v bytě. Daný policista vycházel z podkladů od hlídek z místa a podle městského soudu není jeho osobní přítomnost klíčová. Městský soud se také neztotožnil s tím, že by na projednávanou věc dopadala směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. 10. 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení. Vykázání totiž není trestním řízením.

[8] Ohledně vypořádání ostatních námitek městský soud odkázal na svůj předešlý rozsudek č. j. 3 A 28/2022-209. S odkazem na jeho konkrétní body nepřisvědčil sérii námitek žalobce, že si nepamatuje podepisování dokumentů a má pochybnosti o pravosti podpisů a předání dokumentů. Nezákonnost vykázání nezpůsobuje ani nepřítomnost nezúčastněné osoby. Dále nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti vyhodnocení námitek proti vykázání, které žalobce písemně uplatnil. Ve vykázání žalobce z bytu neshledal libovůli žalované; zjistil naopak naplnění důvodného předpokladu možného budoucího útoku. Podle městského soudu na posouzení věci nic nemění ani skutečnost, že bylo zastaveno řízení o přestupku vedené s žalobcem.

IV. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[10] **Stěžovatel** namítá, že městský soud nepřihlédl k nestandardnímu chování policistů, kteří se před výslechem společně bavili před jednací síní o daném případu. Podle stěžovatele došlo k nezákonnému zásahu také absencí zajištění nezúčastněné osoby. Pochybení spatřuje také v tom, že žalovaná neprovedla před samotným vykazáním jeho výslech. Žalovaná též nedostatečně zjistila skutkový stav a městský soud to aproboval. Žalovaná a městský soud by přitom měli vykládat důkazy jednotlivě i ve svém souhrnu ve prospěch vykazované osoby. Nebyly naplněny zákonné podmínky vykazání, k tomu došlo svévolně a neuváženě. Svoji partnerku nenapadl a nedopouštěl se vůči ní žádných protiprávních jednání. Na základě zjištěných skutečností se napadení nejevilo jako reálně možné, a ani nebylo možné předpokládat reálnou hrozbu, že by se násilné jednání mohlo opakovat. V den zásahu šlo o oboustrannou hádku, po které šel stěžovatel se synem na dvouhodinovou procházku. Přítomnost malého dítěte u partnerské hádky by měla jít k tíži oběma rodičům stejně. Nezákonné vykazání mělo dopad také na opatrovnické řízení a vedlo k omezení styku s jeho synem.

[11] Městský soud také nedostatečně zohlednil závažnost a podstatu usnesení Úřadu městské části Praha 7 ze dne 12. 6. 2023, č. j. MČ P7 153228/2023/OSA/MJ, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku. V přestupkovém řízení bylo prokázáno, že se domácího násilí nedopustil. Zranění na rameni a paži pravé ruky svým tvarem pak podle správního orgánu připomínají spíše bodnutí hmyzem. Žalovaná tak neměla pro vykazání dostatečný skutkový základ a samotné vykazání je nezákonné. Podle stěžovatele se pak městský soud ani neřídil názorem Nejvyššího správního soudu, pokud jde o otázku přibrání soudního tlumočnicka, kvality tlumočení a následků přítomnosti tlumočnicka bez složení tlumočnického slibu. Tlumočnice neměla složený tlumočnický slib, což je v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu, podle kterého podmínka složení tlumočnického slibu u osob vykonávajících jednorázově tlumočnickou činnost není prostou formalitou. Nezajistila stěžovateli tlumočení do jeho jazyka a tlumočení do jazyka anglického bylo protizákonné, čímž mu neposkytla podmínky odpovídající zákonnému právu na spravedlivý proces. To, že si tlumočnice nepamatuje, zda tlumočnický slib složila, podle stěžovatele nasvědčuje o jejím „laxním přístupu“.

[12] **Žalovaná** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že konverzací policistů před soudním jednáním se Nejvyšší správní soud zabýval již v předešlém rozsudku. Totéž se týká tvrzení, podle kterého nebyla vykazání přítomna nezúčastněná osoba. Žalovaná nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by měly být důkazy vykládány v jeho prospěch; klíčová je ochrana dítěte. Jedná se o preventivní zásah, a proto není relevantní ani zastavení přestupkového řízení, kde se na rozdíl od vykazání uplatní zásada *in dubio pro reo*. Správní orgán v přestupkovém řízení navíc nehodnotil celý kontext. Policie měla při vykazání dostatek indicií, které v souhrnu naplnily důvodný předpoklad budoucího útoku. To, že nebyl před vykazáním vyslechnut, pak také nezpůsobuje jeho nezákonnost. Co se pak týče dopadu na opatrovnické řízení, vykazání nebylo jediným důvodem omezení styku. Opatrovnický soud měl k dispozici mnoho jiných důkazů a konstatoval přítomnost znaků domácího násilí nezávisle na policejním vykazání. Nedůvodná je také argumentace, která se týká tlumočení. Je potřeba oddělit vykazání jakožto faktický úkon a přestupkové řízení. Vykazání je neodkladný úkon, pro který neplatí povinnost přibrat soudního tlumočnicka. Pro výslech stěžovatele jako podezřelého z přestupku už však byl soudní tlumočnick potřebný (do turečtiny), proto jej provedla až později, kdy byl tlumočnick dostupný. I kdyby tedy

pokračování

zaměstnankyně policie (která na služebně plnila funkci překladatelky a doručovatelky listin) nesložila tlumočnický slib, nemá to vliv na zákonnost, protože tlumočnický vůbec nemusel být přítomný. Formulář o součinnosti k obstarání tlumočnicka policisté použili proto, že neměli k dispozici jiný tiskopis. Stěžovatel o tlumočnicka do turečtiny ani nepožádal, ačkoliv měl u sebe telefon a komunikoval s právníkem.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, jelikož se v téže věci jedná v pořadí již o druhou kasační stížnost. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je mimo jiné kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Smyslem citovaného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a krajský (městský) soud se jím řídil (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). K výkladu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vyslovil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS. Podle něj „ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“

[14] Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud předchozí rozsudek městského soudu v této věci (částečně) zrušil pro nepřezkoumatelnost. Nyní podaná kasační stížnost je proto v tomto směru přípustná, neboť by jinak nebyl umožněn věcný přezkum závěrů krajského (městského) soudu (rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 288/2019-103, bod 17). To, že je přípustná kasační stížnost jako celek, však neznamená, že jsou přípustné jednotlivé kasační námitky. Ačkoliv totiž Nejvyšší správní soud (částečně) zrušil původní rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost, stejně posoudil ty z námitok, jejichž posouzení nepřezkoumatelnost nebránila. Některé z nich ovšem stěžovatel uplatňuje znovu. Jde konkrétně o tvrzení, že spolu příslušníci policie komunikovali před jednací síní městského soudu (kterým se Nejvyšší správní soud zabýval v bodě 32 předchozího rozsudku) a že vykázaní nebyla přítomna nezúčastněná osoba (tím se zdejší soud zabýval v bodech 43 až 46 téhož rozsudku). Tato část kasační argumentace tedy nemůže představovat přípustné kasační námitky.

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích přípustných kasačních námitok a současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle stěžovatele se městský soud neřídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně ohledně otázky tlumočení. Tato námitka je však nedůvodná. Nejvyšší správní soud (částečně) zrušil původní rozsudek z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti proto, že z něj nebylo zřejmé, zda městský soud považoval tlumočení za nutnou podmínku vykázání v dané věci (viz zejm. bod 38 předchozího zrušujícího rozsudku). Nebylo pak totiž možné posoudit ani to, zda případný chybějící tlumočnický slib zakládá nezákonnost zásahu. Městský soud se však těmto otázkám již dostatečně věnoval. V bodech 87 až 96 nyní napadeného rozsudku dospěl k tomu, že sice složení tlumočnického slibu nebylo prokázáno, ale nemá to na zákonnost vykázání vliv. Přibrání tlumočnicka nebylo podle městského soudu nutné (a to ani v bytě, ani poté na služebně). S ohledem na výše uvedené tedy nelze dovozovat, že by se městský soud neřídil závazným názorem předchozího zrušujícího rozsudku.

[18] Jde-li pak o námitky stěžovatele týkající se zákonnosti samotného vykázání, zde Nejvyšší správní soud připomíná a předesílá, že vykázání ve smyslu § 44 zákona o policii má povahu faktického pokynu, který je činěn často v časové tísní, v emočně vypjaté situaci, kdy je třeba s ohledem na míru hrozícího nebezpečí jednat rychle. S tím se nezbytně pojí informační deficit policisty, který pokyn vydává; rozsah skutečností, které lze v dané chvíli zjistit, je totiž nutně omezený, a policista tak musí osvědčit pouze existenci důvodného předpokladu budoucího útoku (rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2023, č. j. 8 As 219/2022-41, bod 30). Právě to, zda policista vykázal osobu na základě skutečností, z nichž tento důvodný předpoklad budoucího útoku vyplývá, je nutné zkoumat v každém jednotlivém případě s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci (viz body 31 a 32 téhož rozsudku). Tento důvodný předpoklad pak musí vycházet z konkrétní objektivní skutečnosti, která nasvědčuje pravděpodobnosti budoucího útoku vykázané osoby; provedení vykázání se tak nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi. Takovými objektivními skutečnostmi, které mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, pak mohou být například i viditelná zranění ohrožené osoby či výpovědi sousedů (rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18, bod 17).

[19] Jádrem sporu spočívá v nynější věci v otázce, zda pro uložení vykázání byly splněny zákonné podmínky. Tedy zda policejním orgánem zjištěné skutečnosti zakládaly *důvodný předpoklad*, že by se stěžovatel mohl dopustit *nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo závažného útoku proti lidské důstojnosti* své tehdejší partnerky případně i jejich dítěte (viz § 44 odst. 1 zákona o policii).

[20] Stěžovatel tvrdí, že podle zjištěných skutečností se napadení nejevilo jako reálně možné, a ani nebylo možné předpokládat reálnou hrozbu, že by se násilné jednání mohlo opakovat. Této námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Jak již uvedl městský soud, k vykázání došlo za situace, kdy měla partnerka stěžovatele na zadní části paže viditelnou podlitinu a zmiňovala se o stupňujícím domácím násilím a spolupráci s centrem pro oběti takového jednání. K tomu doložila fotografie modřin a obtisků lidské ruky na svém těle. Policisté vycházeli také z poznatků ohledně viditelných obav partnerky přiznat přivolání policie za přítomnosti stěžovatele (bod 106 napadeného rozsudku). Městský soud uvedl, že existovaly objektivní skutečnosti, které svědčily o nezbytnosti použití institutu vykázání (bod 107 napadeného rozsudku). Tyto skutečnosti též popsal (body 106 a 108 rozsudku).

pokračování

Mimo jiné zmínil i nutnost zohlednit zájmy nezletilého dítěte, které by takovému jednání mohlo být vystaveno také, a dlouhodobou spoluprací partnerky stěžovatele s centrem pro oběti domácího násilí.

[21] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že za těchto okolností byly shora předestřené podmínky nezbytné pro vykázání naplněny. Žádný z argumentů stěžovatele nesvědčí tomu, že by se v tomto směru městský soud dopustil nezákonnosti. Především se stěžovatelem nelze souhlasit v tom, že by zde snad měly být důkazy vykládány „*jednotlivě i ve svém souhrnu ve prospěch vykazované osoby*“. Nejenže (obecně) takový princip nelze dovozovat z právních předpisů či judikatury, především ale policejní orgán zjistil v dané věci skutkový stav dostatečně a městský soud nepochybil, pokud z něj vycházel. Postup policejního orgánu nesvědčí o ničem nepodložené libovůli, nýbrž o snaze zajistit bezpečí a předejít možným útokům do budoucna. Pokud by správní soudy v případě uplatnění policejního vykázání, které trvá 10 dnů a je institutem operativně preventivního charakteru, vyžadovaly precizní a formálně náročné zjišťování skutkového stavu, zabránily by tím zcela jeho využití (rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2018, č. j. 6 As 189/2018-36, bod 34). K vykázání musí dojít rychle, aby odvrátilo prvotní nebezpečí násilného jednání. Postačí tedy důvodný předpoklad, že by k zákonem definovanému jednání mohlo dojít, a ten v daném případě v okamžiku rozhodování policejního orgánu existoval. Důvodem vykázání pak nebyly primárně samotné hádky, nýbrž násilné jednání, proto je bezpředmětné se zabývat tím, zda hádky měly či neměly jít (s ohledem na přítomnost nezletilého) k tíži jak stěžovateli, tak jeho partnerce.

[22] Nezákonnost vykázání a nyní napadeného rozsudku pak podle Nejvyššího správního soudu nezpůsobuje ani to, že policisté neprovedli ještě před samotným vykázáním výslech stěžovatele. Je samozřejmě lidsky pochopitelné, že stěžovatel chtěl projevit svůj nesouhlas a vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem. Nezbytným předpokladem pro vykázání osoby ze společného obydlí podle § 44 odst. 1 zákona o policii však není konfrontace osoby, jež má být vykázána, se zjištěnými skutečnostmi, které zakládají důvodný předpoklad budoucího útoku. Není proto pochybením, jestliže s ohledem na konkrétní okolnosti policista vykáže útočníka ze společného obydlí, aniž by ho k důvodům vykázání blíže vyslechl a dal mu možnost se k věci vyjádřit. Vykázání totiž není veřejnoprávní sankcí, nýbrž preventivním institutem, který má zabránit dalším útokům násilné osoby vůči ohrožené (rozsudek č. j. 6 As 62/2012-18, bod 16). Za účelem vyvážení bezprostřednosti úkonu s ohledem na ochranu práv vykazované osoby je pak v § 44 odst. 5 zákona o policii zakotven institut námitek jako kvazi-opravného prostředku. Právě v rámci námitek má vykázaná osoba příležitost vysvětlit svůj pohled na věc a rozporovat skutečnosti, na základě kterých bylo k vykázání přistoupeno; uvedený institut stěžovatel využil.

[23] Stěžovatel také argumentuje usnesením Úřadu městské části Praha 7, č. j. MČ P7 153228/2023/OSA/MJ, kterým uvedený správní orgán zastavil řízení o přestupku. Dané usnesení se však zabývá tím, zda bylo prokázáno, že se stěžovatel dopustil násilného jednání, a nikoliv tím, zda mohl existovat důvodný předpoklad budoucího ohrožení chráněných zájmů, který je podmínkou zákonnosti vykázání. Neprokázaní násilného jednání se pak s existencí důvodného předpokladu nevylučuje (uvedený správní orgán v odkazovaném rozhodnutí uzavřel, že zranění partnerky stěžovatele mohla i nemusela být způsobena fyzickým napadením a v pochybnostech řízení zastavil). Ani

stěžovatelem zmiňované usnesení tak nemůže popřít závěry policejního orgánu a městského soudu ohledně existence důvodného předpokladu. Tyto závěry pak není z podstaty věci způsobilé popřít ani stěžovatelovo tvrzení, podle kterého mělo vykázaní dopad na následné opatrovnícké řízení a vedlo k omezení jeho styku s jeho synem (jedná se o okolnost pozdější než sporné vykázaní).

[24] Dále stěžovatel nezákonnost dovozuje z toho, že zaměstnankyně policie, se kterou v angličtině hovořil, neměla složený tlumočnický slib. Jedná se podle něj o nekvalifikovanou osobu, což činí celé vykázaní nezákonným. Ani tato námitka však není důvodná.

[25] V první řadě je v tomto směru nutno korigovat stěžovatelův výklad právního názoru vysloveného v bodě 39 předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Z daného bodu totiž nevyplývá, že by přítomnost tlumočníka, který v souladu se zákonem složil tlumočnický slib, byla nutnou podmínkou zákonnosti vykázaní osoby, která nehovoří česky. Tuto otázku totiž Nejvyšší správní soud v daném rozsudku neposuzoval. Jeho závěry směřovaly k tomu, že ji má nejprve posoudit městský soud, který se v tomto směru v prvním rozsudku výslovně nevyjádřil a na různých místech původního rozsudku si v této souvislosti dokonce odporoval.

[26] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dříve dovodil, že čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (který zakotvuje právo na tlumočníka pro toho, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání) dopadá nejen na soudní, nýbrž i na správní řízení (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Afs 36/2007-84, č. 2539/2012 Sb. NSS). Podmínkou je potřeba bezprostřední komunikace se správním orgánem, respektive situace, která vyžaduje okamžitou reakci, jež ovlivní další postup v řízení (rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2025, č. j. 4 As 288/2024-88, body 38 a 39). Dovodil však, že toto právo nedopadá bez dalšího na jakýkoliv písemný styk (rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 As 243/2016-35). Typickým příkladem, kdy se zmíněné právo uplatní, tak bude ústní jednání ve správním řízení. Správní řízení ale není jediný postup správního orgánu, u kterého se právo na tlumočníka uplatní (viz rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 82/2010-53). V obecné rovině tak lze uvažovat i o tom, že by se toto právo mohlo uplatnit i v případech vykázaní, a to ať už jde o komunikaci jemu předcházející, nebo o jeho oznámení a předání potvrzení o něm ve smyslu § 44 odst. 3 zákona o policii. Potřeba tlumočníka však musí v průběhu komunikace se správním orgánem vyjít najevo (opět viz např. rozsudek č. j. 7 As 82/2010-53). Je pak samozřejmě vždy nutno zohlednit okolnosti konkrétní věci a celkový kontext nastalé situace.

[27] V nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval otázkou chybějícího soudního tlumočníka při komunikaci, která předcházela samotnému vykázaní. Městský soud v tomto ohledu vyšel z toho, že stěžovatel v bytě komunikoval s přítomnými policisty v anglickém jazyce. Umožnil jim vstup do bytu, zmínil se o hádce s partnerkou a byl poučen o tom, že bude zajištěn a převezen na služebnu policie. Poučení v anglickém jazyce se mu dostalo také od zaměstnankyně policie po telefonu. Tato zjištění stěžovatel konkrétněji nerozporuje. Není tak zřejmé, v čem konkrétně mělo v tomto ohledu absencí soudního tlumočníka dojít k újmě. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v tom, že není vadou, že v bytě žalobce, kam policisté přijeli na základě hlášení o aktuálně probíhajícím násilí, nebyl přítomen soudní tlumočník, ať už v turečtině, nebo v angličtině.

pokračování

Obdobně jako je tomu u nezúčastněné osoby, nelze požadovat, aby hlídka nejprve sháněla soudního tlumočníka, a teprve následně vstoupila do bytu. Ani po převezení na služebnu nevyvstala ještě před samotným vykázaním potřeba soudního tlumočníka. Policejní orgán totiž neprovedl výslech stěžovatele (a jak již bylo uvedeno shora, v projednávané věci tím nepochybil).

[28] Jde-li o chybějícího tlumočníka v průběhu oznámení vykázaní a předání potvrzení o něm (včetně poučení o právech a povinnostech a možnosti podat námitky), zde městský soud vyšel z toho, že zaměstnankyně policie přeložila stěžovateli obsah dokumentů, které mu byly předány v souvislosti s jeho vykázaním, do angličtiny. Neshledal žádný následek tvrzeného nedoslovného tlumočení, který by se negativně projevil ve sféře stěžovatele. Předložené dokumenty po poradě s advokátem stěžovatel podepsal a jejich obsahem se řídil, spolupracoval s policií v dalších krocích a uplatnil svá práva formou námitek. V rámci soudního jednání také stěžovatel vypověděl, že se radil s advokátem o tom, zda má podepsat poučení vykázané osoby, které obsahuje i poučení o právu podat námitky. Podle městského soudu tak ze zjištěných skutečností vyplývá, že stěžovatel vykázaní porozuměl a nebyl zkrácen ani na právu podat námitky. Stěžovatel v kasační stížnosti tato zjištění městského soudu konkrétněji nerozporuje.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje především (obecnější) právní argumentaci, podle které nepřítomnost soudního tlumočníka (respektive přítomnost překladatelky do angličtiny, která nesložila tlumočnický slib) v zásadě sama o sobě zakládá nezákonnost vykázaní. S tímto náhledem se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Jak již bylo výše uvedeno, při posuzování zásahu do práva zaručeného čl. 37 odst. 4 Listiny v souvislosti s faktickými úkony bude vždy záležet na konkrétních skutkových okolnostech. Nepřítomnost soudního tlumočníka nelze považovat za absolutní vadu, jejímž důsledkem by vždy musela být nezákonnost určitého postupu správního orgánu. V nyní projednávané věci především stěžovatel nevysvětlil dostatečně, v čem konkrétně v jeho situaci vyvstala potřeba soudního tlumočníka, a to ani při komunikaci před samotným vykázaním, ani při komunikaci po něm. Nutno pak dodat, že byť stěžovatel v kasační stížnosti uvádí požadavek na tlumočení v jeho mateřském jazyce, není zřejmé, že by jej v den vykázaní vznesl (a ani to netvrdí). Dospěl-li tedy městský soud v nyní napadeném rozsudku k závěru, podle něhož nebylo v dané věci přibrání soudního tlumočníka nutné, lze uzavřít, že ani v tomto ohledu se stěžovateli závěry městského soudu předestřenou argumentací zpochybnit nepodařilo.

VI. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žádná z přípustných kasačních námitek není důvodná, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu